

puncte (II) (rotund)

M Horlaci

Pe când iubirea toamnei crește
Un Everest din frunze, mii
Văd chipul tău pe la ferestre
Parcă mă-ntrebi, nu vii?
Nu vii?

Miroase a fum de catedrală
Pe-odăjdii chipul tău se-nchină
Mă doare toamna seculară
Doar frunzele îmi sunt lumină

Iar verdele acuma-i galben
Și moartea-i prinsă într-un punct
Tu ești, iubito, fără seamăn
Te văd prin gândul meu rotund

A fost o zi și înc-o seară
Cu-aceste versuri te pătrund
Iubirea noastră-i fără seamăn
Te văd prin gândul meu rotund